

"למה רגשו גוים"

ואת-פתרנים ואת-פסלחים אשר יצאו משם פלשתים ואת-כפתרים (עמ"ס)

ואת פתרוסים ואת כסלוחים אשר יצאו משם פלשתים
משניהם יצאו, שהיו פתרוסים וכסלוחים מחליפין משכב נקוציהם אלו לאלו, ויצאו מהם פלשתים (ע"ז)

יג א ברשנה
שאול פסלכו ושתו שנים פלך על

ישאל: ה ופלשתים נאספו להלחם
עם ישראל שלשים אלף רכב וששת
אלפים פרשים ועם כחול אשר על
שפתיהם לרב ויעלו ויהיו במבטח
קרמת בית און: (ע"ז, ל עמ"ס)

וסרני פלשתים נאספו לוחם
ובח גדול לדגון אלהיהם ולשמחה ויאמרו נתן אלהינו בידנו
את שמשון אויבנו: ויראו אתו העם ויהללו את-אלהיהם
כי אמרו נתן אלהינו בידנו את-אויבנו ואת מחריב ארצנו
ואשר הרבה את-חללנו: ויהי כי טוב לבם ויאמרו קראו
לשמשון וישחק לנו ויקראו לשמשון מבית האסירים ויעזוק
לפניהם ויעמידו אותו בין העמודים: ויאמר שמשון אל-
הנער המחזיק בידו הנחה אותי והימשני את-העמדים אשר
הבית נכון עליהם ואשען עליהם: והבית מלא האנשים
והנשים ושמה כל סרני פלשתים ועל-הגג בשלשת אלפים
איש ואשה הראים בשחוק שמשון: (ע"ז, ס עמ"ס)

ה וישמענו פלשתים
כירושלם נידד למלך על-כל-ישראל ויעלו
כל-פלשתים לבקש את-דוד וישעו דוד
ויצא לפניהם: ופלשתים באו וישעו
בעקב רפאים: (בראשית, א ע"ז)

ה א ויבאו פלשתים
ישראל אל-דוד בחברון ויאמרו לאמר
הגנו עצמי והשדך אנחנו: כ גם
אחמול גם-שלום בהיות שאול מלך
עלינו אתה הייתה מצויא פי-הצוא
והפך את-ישראל ויאמר יהוה קח
אתה תרעה את-עמי את-ישראל
ואתה תהיה לעבד על-ישראל:
ו יבאו פלשתים וישאלו את-המלך
החברון והיה להם הפלך דוד ברית
לחברון לפני ידו וישחור את-ידו
למלך על-ישראל: (ע"ז, א עמ"ס)

ב אל-חידו בנה את-הבשר
בהוצא אשהלו פותשמהנה בעות
פלשתים פרתעקנה בנה הערלים:
(ע"ז, ג עמ"ס)

א א אשרי-האיש אשר לא הלק
בעצת רשעים ובדרך חטאים לא
עמד והמושב לצים לא ישב: (עמ"ס)

(ח) וישמענו פלשתים כי נמשח דוד למלך
על כר ישראל ויעלו כר פלשתים.

ובאומן שבע שנים שמלך דוד

בחברון לכד, לא אמרו דבר ולא חששו על שמלך דוד
על חברון, כי אמרו מה לנו שמה נניב או שר מנוה
לדוד על חברון, אבל כשמשח למלך על כל ישראל, או
עלו כל הפלשתים לבקש את דוד, שלא רנו שיהא
מלך בישראל אלא שעוד הם יהיו מושלים עליהם: (בראשית, א עמ"ס)

שמעו עמים ירגון
אזו ישיבי פלשת:
אזו אילי מאב יאחזבו רעד
אזו אילי מאב יאחזבו רעד
פל ישיבי כנעו:
(ע"ז, א עמ"ס)

"מואב סיר רחצי על

אדום אשליך נעלי עלי פלשת אתרועעה", ואלו הגי' הם בגי' מצרים של ארץ ישראל,
מואב ממורת, אדום מדרום, ופלשתים ממערב. ומואב הוא ראש לכל הטומאות שטמאו
את ישראל¹²² והוא מקור הטומאה, ואדום הוא ראש לכל הנזיקים, שהוא המזיק
לישראל, ופלשתים הם המצרים מאוד לישראל בעבודה הקשה, ולא הניחו שום
ממשלה לישראל ומלוכה כמ"ש¹²³ "וחרש לא ימצא וגו'" והם הליצנים, והם נגד
גי' כתי אבות שבקדושה, שהם כלל הכל, וכנגדן הם אבות הטומאה, ואבות נזיקין,
דאבות מלאכות, ולכן נגד מואב שהוא מקור הטומאות אמר "סיר רחצי", שארחתך
מטומאה, ונגד אדום שהוא אבות נזיקין אמר "אשליך נעלי" שלא יזיק וכמ"ש
בוורה¹²⁴ שהוא פותח פיו וכמ"ש¹²⁵ "הלעיטיני נא כו'", ואני אשליך ואסתום את
פיו בנעלי, או שאנעול אותו שלא יבא להזיק, וכנגד פלשתים אמר "עלי פלשת
אתרועעה", מלשון תרועה, כי הם מתלוצצין ושמתין תמיד במפלחם של שונאי ישראל
כמ"ש בשמשון ובשארול, אמר אתרועעה. ואלו הגי' הם כתובים בשירת היס "חיל
אחו ישיבי פלשת¹²⁶ "או ובהלו אלופי אדום אילי מואב יאחזבו רעד". וכנגדן
אמר¹²⁷ "שלעיל" ומחץ פאתי מואב כו' והי' אדום ירשה כו'", ונגד פלשתים שלא
היו מניחין שום ממשלה ומלוכה לישראל אמר¹²⁸ "ויירד מיעקב כו'". (בראשית, א עמ"ס)

ב א למה רגשו גוים וילאמים יהגו-
ריק: ב יתיצבו מלכי-ארץ
ורוזנים נוסדו-יחד על-יהוה ועל-
משיחו: ג ננתקה את-מוסרותימו
ונשליכה ממנו עבתימו: ד יושב
בשמים ישחק אדני ילעג-למו:
(עמ"ס)

האמים יהגו ריק, כי בבואם למלחמה היו מדברים
גבוהות, לפי שנצחו את ישראל במלחמה
שאול ומת שאול ובניו ומנכה גדולה היתה בעם, ועד
צהה לא היה מלך אחר לישראל מעת מות שאול, ואמר
ריק הוא כל דבריהם:
ה יתיצבו מלכי ארץ, שהתיצבו כל סרני פלשתים
בעצה אחת ובהסכמה לבוא להלחם עם דוד, וקראם
סלכים ורוזנים אף על פי שלא ראינו בשום מקום
שקראם אלא סרני פלשתים, הם בגאווהם היו חושבים
עצמם מלכים, ואינם. ואפשר גם כן שגודעו עמהם
מלכים אחרים מן הגוים:
ג ננתקה את מוסרותימו, הם היו אומרים נתק
מוסרות ישראל וקשורם שקשרו יחד והסכימו להמליך
את דוד, לפי שעמדו שבע שנים שלא הסכים כל ישראל
עליו להמליכו, ועתה הסכימו עליו כלם, אמרו פלשתים

מרבתינו אמרו (ברכות ט:) כי אשר ולמה רגשו גרים
מזמור אחד הוא. ואמרו (שם י.) כל הפרשה שהיתה
הכיבה על דוד פתח בה באשר וסיים בה באשר, וזאת
הפרשה פתח בה באשר האיש וסיים בה באשרי כל
הנסו בו.

וזה המזמור חברו ואמרו דוד בתחלה מלכותו
שנחבקצו עליו הגוים כמו שנאמר (שי"ב ה יז) וישמעו
פלישתים כי משחו את דוד למלך על ישראל ויעלו כל
פלישתים לבקש את דוד.
(ס"א ע"ג ע"ד)

רצד. חליף גונדא קמייתא כי קא אושא, א"ל חליף
מלכא א"ל לאו, חליף אחריתי כו' אתאי תליתאה דהוה
שרקא, א"ל אתא מלכא א"ל אין, א"ל מנא ידעת, א"ל
מלכותא דארעא כעין מלכותא דרקייעא, דכתיב ואחר
הרעש אש לא באש ד', ואחר האש קול דממה דקה. כל
התיקונים שבעולם הם לעולם תולדות ההכרח, כי כן יסד השם
ית' בעולמו שתהי' הקליפה קודמת לפרי וההכרח של הרע יהי
הסבה לעורר לבקש את הטוב ולמוצאו. ע"כ סדרי הסבות
הבאות בחברה האנושית עד שמוצאים הכרח לסידור מלוכה,
היא בתחילה תבא בכל קיבוץ התגעשות פנימית ריב ומדון
פרטים, ומתוך העדר השלוה בפנים הקיבוץ יראו הכרח להם
לסדר עניניהם הפנימיים ע"י הקמת מלוכה ושלטון עז מלך. א"כ
הרעש הוא ההכרח להיות קודם בא המלך בתור הוראה על
הסבה של העמדת המלוכה, ואחר הרעש, שכבר שקטה, ע"י
המלך, התגעשות הפנימית, והאומה הסתדרה בתכסיסי מלכות
הנה צריכה להתבצר בכוחותיה, שלא יתכנו בתחילת
ההתקיימות הלאומית כ"א ע"י ההבנות מחורבנם של עמים
אחרים, שבהכרח מתנגשים הם בתור צרים ואויבים, שאי אפשר
לפי הנהוג לבא לידי התיסדות בטוחה כ"א ע"י אש המלהמה
האוכלת, כעצים, אדם רב ואחר שכבר סרו כל המפריעים
החיצוניים ג"כ אז תבא המלוכה למתכונתה הראויה לה שהיא
המנוחה, ההנהגה הישרה בשבט מישור לכלל העם כולו. זאת
היא עיקר מטרת המלוכה, לא הנצחונות הפנימיים של הרעש
ולא הנצחונות החיצוניים של האש, כ"א שקם ושלוה, "אין
יוצאת ואין צוחה", קול דממה דקה. (עין איה ז"כ עמוד 374)

נא, גבור, דורשי יחודך כבבת שמרם.
כנסת ישראל דורשת היא יחוד ד' בעולם, ליחד כל הברואים שיעשו כולם
אגודה אחת, לעשות רצונך בלבב שלם, ובשביל הרעיון הזה, המפעם תמיד
בלבם של ישראל, רבים קמים עליהם וצריכים הם שמירה מכל צד, וגבורה
גדולה צריכה לשמירה זו. וכאשר ע"י קשר קדש זה נעשית הכנסיה
הישראלית עינו של עולם ואורו, עד שמבלעדו אין ערך לכל המציאות בכל
היותיה, ע"כ אנו מבקשים : נא, גבור, דורשי יחודך כבבת שמרם
(עולת ראייה א/קנח).

(יד) ועפו בכתף פלישתים ימה. יעופו וירונו
ישראל שנס אחד על הפלישתים, אשר הם נמערבט
על ארץ ישראל, ויכבשו את ארצם, כמו דרך ירמיהו
שכמה (הושע ו ט), שנס אחד (נפטיה ג ט), וכן מרגס
יונתן וימחברון כתף חד למימתי פלישתאי די
נמערבט:
(יא יא יא)